

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Al doilea „război rece” (acum și mondial) sau Câte „coincidențe” nu sunt, de întâiul nuclear?... fapt, pe lumea asta...

Cezar Adonis
Mihalache

Pentru că, nu, nici măcar o ultimă noapte de dragoste de pace nu va mai fi... Ieri părea încă la nivelul unui „nu prea curând”... Dar azi, este tot mai aproape de acel nicicând... Căci nimeni, dintre cei ce ar mai avea un cuvânt de spus, nu vrea să ducă solii păcii... Ci doar zăngănit de arme... Tot mai aproape... Tot mai intens... Iar în clipa în care chiar

mentul în care Ucraina va deveni, în orice fel și sub orice formă, membru al alianței, această declarație, nesancționată de instituțiile juridice internaționale, va deveni, în sine, o doctrină militară... Și nu una de probare a bocancilor și de lustruire a bonteurilor și paturilor de armă, ci de tropăire pe liniile de front...

În fapt, această declarație nu semnifică doar momentul în care Nato anunță practic următoarea etapă de înarmare a Kievu-

mâinile Alianței... Alături de care va defila UE din perspectiva asigurării contribuțiilor financiar-economice necesare înzestrării și susținerii unui tot mai nerațional efort de război european, deja, nu îndreptat strict împotriva Rusiei, ci a Europei însăși.

Și poate că acum ne permitem încă să stăm deoparte, prea liniștiți, prea indiferenți, prea tăcuți... Pentru că știm că pacea este undeva „pe acolo”, nu?!... Și ni se pare că nu

Maria Diana
Brăgaru

Grecia a devenit prima țară majoritar ortodoxă care a legalizat căsătoriile între persoane de același sex și adopțiile pentru cuplurile de același sex... Deși membrii partidului de centru-dreapta „Noua Democrație” al primului-ministru Kyriakos Mitsotakis s-au abținut sau au votat împotriva proiectului de lege, proiectul a câștigat suficient sprijin din partea opoziției de stânga într-o rară demonstrație de unitate între partide (cu „Pasok”, partidul social-democraților, în frunte), în ciuda unei debateri tensionate. Societatea greacă este divizată în privința acestei probleme. Biserica Ortodoxă s-a opus cu fermitate căsătoriei între persoane de același sex, în timp ce mulți din comunitatea LGBT consideră că proiectul de lege nu merge suficient de departe. „Bineînțeles că voi vota împotriva. Căsătoria cuplurilor de același sex nu este un drept al omului”, a spus și fostul premier Antonis Samaras, parlamentar al formațiunii „Noua Democrație”, înainte de votul din Parlament”, iar Elliniki mesager... Și chiar dacă pacea este încă posibilă, dintre cele trei partide de acum, când încă nu au fost extremă dreapta reprezentate în parlament, a numit proiectul de lege „anticreștin” și a spus că dăunează intereselor naționale. În 2015, Grecia a permis parteneriatul civil între cuplurile de același sex, iar în 2017 a acordat recunoaștere legală identității de gen. În urmă cu doi ani, a interzis terapia de conversie pentru minori.

Așa a sunat dară „știrea anului”... Acum puneți asta în oglindă cu declarațiile lui Vasile Bănescu, care doar acum câteva zile spunea „A fost propusă legea pentru legiferarea cuplurilor de același sex și Biserica s-a opus?!”, lăsând fără echivoc să se înțeleagă că în viziunea domniei sale, BOR nu va fi împotriva. Pentru că refuz să cred că BOR ar sta cu mâinile în sân într-o asemenea situație și oricât s-ar umflă domnia sa în pene, Bănescu ≠ BOR! Așadar PASOK, partidul social-de-

mocrat grec, echivalentul PSD-ului de la noi, a votat împotriva unui principiu ortodox astăzi. Și la ei, liderii PASOK sunt „mari ortodocși”. Pe 4 ianuarie, șeful socialiști-democraților greci, Nikolaos Androulakis, a fost întâmpinat cu mare căldură de Patriarhul Ecu-menic Bartolomeu al Constantinopolului. S-au întâlnit ei la început de ianuarie și după o lună, „ortodoxul” partid de stânga grecesc a încălcat unul dintre principiile Ortodoxe de bază. Cum Patriarhul Ieronim al II-lea, Arhiepiscop al Atenei și Întâistătător al Bisericii Ortodoxe a Greciei a fost în mod deschis ÎMPOTRIVA legalizării unui păcat, șeful social-democraților a dat fuga la Fanar, să se pupe cu Bartolomeu și să îi ceară „binecuvântare”...

Ce coincidență cu Fanarul ăsta, câte au venit de acolo în istorie... Apropos, parcă Ciolacu a dat și el o fugă la Vatican mai ieri, unde s-a pupat cu Papa Francisc și și-au făcut reciproc cadouri. Papa Francisc, ăla care s-a apucat de binecuvântări catolice pentru cuplurile de același sex biologic. Ciolacu, șeful socialișt-democraților din România nu trage o fugă până în Fanar și el? Ca din SUA a luat binecuvântare de la cel mai puternic lider spiritual – pe pe WallStreet, Ronald S. Lauder, președintele Consiliului Evreiesc Mondial. A, și anul trecut, fix înainte de Crăciun, pe 21 Decembrie, și Eugen Simion, șeful de la AUR i-a făcut o vizită papei-rogoaiv.

Mai fraților, câte coincidențe sunt pe lumea asta! Voi le vedeți sau numai eu le bag de seamă?!

șeful Nato susține dreptul Ucrainei de a ataca țintele inamice de dincolo de granițele sale, deja, nu se mai umblă cu bricheta scăpărând dintr-o pucioasă umedă pe lângă tot mai multele butoaie cu pulberi, ci se toarnă benzină direct pe dinamita „nucleară”... Pentru că declarația șefului Nato nu este doar o instigare la extinderea războiului, ci și o încălcare a drepturilor țărilor membre la propriile decizii... Căci, dacă nebunii s-au strâns să de-a foc lumii, prin toți acei bolnavi ce ne conduc, statele mai aveau măcar un ultim mijloc de a evita inimaginabilul... Dar Nato, prin această declarație a șefului alianței „dând” Ucrainei dreptul, chipurile, în numele unor presupuse repere de moralitate și drept internațional (dar la ce mai este bună moralitatea într-o lume a cadavrelor?!), încăleacă tocmai suveranitățile naționale ale statelor membre ale alianței... O declarație care doar acum poate fi privită ca demagogie militaro-politică... Dar în mo-

lui, cu muniție capabilă să ajungă dincolo de granițele ei, dar este și forțarea, în numele unui presupus drept internațional (!), a liniilor de front, ca o inevitabilă extindere a acestora... Și nu, Nato a nu venit să punteze această încurajare a Kievului de a acționa, într-un uz al nerațiunii în numele unui presupus drept de țară agresată, doar ca lovirea unor ținte strict de pe teritoriul rus... Pentru că nici un strateg militar occidental nu vizează războaiele duse acolo... Ci mult mai aproape... Iar ținte ruse pot fi oricând declarate, unilateral de către Kiev, inclusiv ambasadere și consulatelor Moscovei aflate mult mai aproape... O strivire a drepturilor statelor membre de către alianță ce se va produce și prin anularea rostului feluritelor acorduri de securitate pe care acestea le semnau, ca o garanție a continuării sprijinului militar, cu Ucraina... Pentru că, dacă nu de acum, cel puțin din prima clipă a agreării Ucrainei într-o formulă de membru Nato, decizia războiului va fi doar în

va avea nimeni curajul să o ucidă... Căci nu vrem a crede că poate cineva ar ucide chiar ultimul ei mesager... Și chiar dacă pacea este încă posibilă, dintre cele trei partide de acum, când încă nu au fost alungați toți negociatorii rațiuni, când încă nu doar vestoanele militare sau carele de foc mișună pe fronturile și liniile deja de nepace, totuși, nu cerem protejarea celui mai important bun al nostru... Nu, nu pacea, pentru că ea este doar corolarul speranțelor (e drept, aproape devenite iluzii), ci a însăși vieților noastre... Dacă nu ale unor pionieri pe care nu-i mai puneți născuți... „mișcă” nici răgetul nebunilor, măcar ale acelor încă nenăscuți...

Care va fi statutul sfinților într-o lume aflată în plin proces de decreștinare?

George Petrovai

Luându-ne după formă, respectiv după ritmul în care se construiesc lăcașurile de cult (cele 18 confesiuni dețin 27.384 de biserici, din care 8413 au apărut după Decembriadă, 1578 fiind în construcție la 31 decembrie 2015), noi, românii postdecembriști, am fi tentați să credem că n-avem motive să ne temem de catastrofalul proces al decreștinării, el deocamdată făcându-și de cap doar pe melegurile apusene, motiv pentru care papa Francisc

decât praf aruncat în ochii mulțimilor întru atingerea țelului fixat; 2) După cum scriam într-un articol anterior, dezvoltarea cantitativă (extensivă) sau pe orizontala creștinismului prin construirea de tot mai multe biserici, este în strânsă și inseparabilă legătură cu religiozitatea, respectiv cu credința aparentă, dar are extrem de puțin de-a face cu verticala credinței adevărate; 3) Actuala nebunie a mașinismului de pe întinsul României este cea mai concludentă probă că moda românilor se situează de regulă în urma celei apusene, că adică este

sau două de post, catehizatul fiind scufundat în apă, de preferință într-un râu. Dar, acolo unde nu există o apă curgătoare sau posibilitatea scufundării catehizatului într-un vas mai mare umplut cu apă, botezul se făcea prin turnarea unei cantități de apă pe capul acestuia. Căci, ne spune Alexandru Babeș în eseul Sfinții – mit, legendă, adevăr, eseu apărut în anul 1972 la Editura Enciclopedică Română, „Această scaldă simboliza «baia nașterii din nou», «nașterea din apă». În paranteză fie spus, nu doar spălările rituale în mozaism

lesne se poate deduce din Epistolele nouotestamentare, pe întreaga perioadă a creștinismului apostolic substantivul sfânt era identic cu acela de creștin.

Ulterior lucrurile s-au schimbat. Era urmarea schimbărilor suferite de Biserică (din luptătoare a ajuns triumfătoare, după curmarea de către Constantin a persecuțiilor și ridicarea creștinismului la rangul de religie de stat), precum și a scindărilor apărute în interiorul cultului: cler – masa credincioșilor, creștinism cult – creștinism popular. Iar păstorii (preoți și ierarhi) au suferit transformări atât de mari, încât Athanasie cel Mare ajunsese să se plângă că, dacă odinioară (perioada creștinismului de început) vasele erau de lemn și inimile preoților de aur, în vremea lui vasele au ajuns de aur și inimile preoților de lemn... Drept urmare, calitatea de sfânt nu mai este ca înainte starea dobândită prin botez, ci ea este atribuită pe bază de merite și după moarte (desigur, cu excepția preoților și mai ales a ierarhilor, aceștia – potrivit formulelor de adresare – fiind considerați sfinți încă din timpul vieții): la catolici prin beatificare, iar la ortodocși prin canonizare.

Aceasta face ca în afară de fondul comun de sfinți (cu toții aparținând primelor trei veacuri: apostolii, ucenici acestora și martirii sau mucenicii), martiriul fiind „un prim coridor prin care apar sfinții” (Al. Babeș), fiecare din cele două mari biserici creștine (catolică și ortodoxă) să-și aibă sfinții ei, îndeosebi de la marea schismă din anul 1054 încoace. Cu următoarele două sublinieri: -bisericele protestante și neoprotestante se limitează la sfinții biblici, ele neavând un cult al sfinților; -în comparație cu rivala ei ortodoxă, biserica romano-catolică nu doar că veacuri la rând a deținut monopolul absolut în ceea ce privește misionarismul (de-abia din secolul al XVII-lea este concurată de protestanți), dar stă mult mai bine și la capitolul sfinți.

Că vrei au ba, abundența de sfinți specializați ai catolicismului (nu sunt numai patronii unor localități, dar au dobândit specializări pe meserii, bresle și...afecțiuni: Sf. Anton este invocat în cazul bolilor de piele, Sf. Apolonia pentru durerile de măsele etc.) te duce cu gândul la generosul panteon al

vechilor greci, unde zeii ba patronau anumite cetăți-state (zeița Atena patrona Atena, Artemis cetatea Efes, Apollo localitatea Delfi), ba diferite îndeletniciri: Hefaistos era cu fierăritul, Hermes cu negustoria, Poseidon cu navigația ș.a.m.d.

Cum spuneam, ortodocșii nu vor să rămână de căruță. Așa că, ne înștiințează Al. Babeș, după decuparea ortodoxiei în biserici autocefale sau naționale, au apărut și sfinții naționali: Calinic la români, Boris la bulgari, Boleslaw la polonezi, Vladimir la ruși etc.

N.B.: O mențiune specială în acest sens merită Bartolomeo de Las Casas (1474-1566), despre care aflu de pe internet că încă n-a fost beatificat de biserica romano-catolică, deși procedura de beatificare a demarat în anul 2000. De fapt el a meritat statutul de sfânt cât timp a fost în viață, căci în calitate de episcop de Chiapa (Mexic) a luat apărarea amerindienilor măcelăriți de supușii Castiliei și Aragonului. Pentru acest țel cu adevărat uman și creștinesc nu numai că a trimis la curtea Spaniei nenumărate plângeri și rapoarte, ci chiar a traversat de 13 ori oceanul ca să bată la ușa regelui Carol Quintul, a lui Filip al II-lea și a tuturor puternicilor zilei, inclusiv la ușile ferecate ale prinților bisericii catolice, dar a sfârșit prin a fi declarat nebun, judecat de tribunalele Inchiziției, iar opera Scurte relatări despre distrugerea Indiilor i-a fost arsă pe rug.

Iată de ce mă întreb ce se va întâmpla cu sfinții, în prima fază cu cei catolici, acum când este vizibil reculul creștinismului apusean (în curând Marea Britanie va ajunge prima țară din lume decreștinată) și când se scrie negru pe alb despre sfârșitul credinței (cartea lui Sam Harris intitulată Sfârșitul credinței. Religie, teorie și viitorul rațiunii)....

caută cu înfrigurare șocante formule de adaptare a catolicismului (viitori cardinali din rândul femeilor, credincioși homosexuali etc.) la profundele și ireversibilele schimbări moral-spirituale ale enoriașilor.

Dar nici liniștit nu poți fi când ai în fața ochilor minții următorul triptic: 1) Invazia, practic înge-nuncherea Europei (până acuma doar a Europei occidentale) de către mahomedanii fanatici și – potrivit sinistrului plan Kalergi – cota obligatorie de neomigratori ce ne va fi în curând impusă și nouă, astfel ca locuitorii viitoarelor State Unite ale Europei (SUE) să devină „o subumanitate bestializată de amestecul rasial”, altfel spus o turmă multiethnică ușor de controlat și dominat de către păpușarii planetari. Iar dacă asta este miza jocului politic, și sigur asta este după cum se desfășoară lucrurile (înaintarea pas cu pas spre deplina globalizare), toate teoriile vehiculate în perioada interbelică despre necesitatea încrucișării raselor (bunăoară, se susținea sus și tare că rasa albă și-ar da-tora însușirile artistice amestecului străvechi al unei însemnate părți din ea cu rasa neagră!) nu sunt

nevoie de niscaiva timp până când la noi face furori ceea ce la ei deja s-a perimat. Să dea bunul Dumnezeu ca moda decreștinării (sic!) să nu urmeze același tipic!

Revenind la statutul sfinților, deosebit de importantă pentru justa apreciere a temei în dezbateră este precizarea că membrii comunităților creștine de început (creștinismul primitiv sau apostolic) aveau deodată statutul de frați și sfinți! Vasăzică, atunci sfințenia se dobânda relativ ușor (spun „relativ ușor” deoarece am în vedere persecuțiile la care au fost supuși creștinii în primele trei secole) prin ceremonia baptismală. Respectiva ceremonie cuprindea trei acte: a) Catehizarea sau actul prin care solicitantului pocăit sub aspect spiritual și material (în acele vremuri bunurile congregației erau comune, iar femeia era pentru prima dată în istorie egala bărbatului) i se făcea cunoscută învățătura creștină, mai exact sfaturile, minunile și promisiunile Mântuitorului, toate acestea trebuind să fie însușite și cu strictețe respectate; b) Botezul cu apă (al doilea act) se săvârșea după o zi

și purificarea prin botez în creștinism sunt de origine mesopotamiano-egipteană (multiplele întruchipări ale apei, precum înțeleptul și binefăcătorul Ea, zeul apelor la babilonieni, sau egipteanul Hapi, zeul revărsării Nilului), dar – ne înștiințează același Al. Babeș – „Aici sunt adunate, pare-se, o mulțime de idei, parte venind dinspre greci (din filosofia lui Thales mileticianul și a lui Heraclit efeseanul), parte venind dinspre mesopotamieni și egipteni (din reprezentările acestora despre apă ca izvor și substanță a lumii întregi)”; 3) Al treilea act consta din punerea mâinilor deasupra capului botezatului, gest prin care cel care boteza (botezătorul) îi transmitea neofitului Duhul Sfânt, astfel consacându-l Celui ce toate le-a făcut și Fiului Său (de-abia în secolul al IV-lea, mai precis în vremea împăratului Constantin s-au făcut primii pași concreți pentru afirmarea dogmei Trinității).

Odată ceremonialul consumat, proaspătul creștin era considerat frate și sfânt, adică intra în societatea sfinților, deoarece pe-atunci sfințenia era înțeleasă ca o calitate umană. Practic, așa cum

Stabilitatea și pastila fericirii...

Gheorghe
Pipera

În romanul „Minunata lume nouă” al lui Huxley, din 1938, omul este dezumanizat treptat și sigur, în numele stabilității și al progresului. Controlorii lumii minunate și noi acționează cu disperare contra oricărei schimbări, de teamă că schimbarea ar submina stabilitatea. Individualitatea și natura umană sunt suprimate. Ființele supuse acestui proces de aplatizare și diluare în mulțime sunt private de orice emoție, prin consumul permanent de pastile de fericire (soma). Singura emoție care le este permisă: fericirea chimic indusă. Toată comunitatea are roluri fixe, imposibil de schimbat. Nimeni nu are voie să își depășească în vreun fel condiția prestabilită – nu există ascensor social în mușuroiul de furnici. Nu există proprietate, nu există cariere profesionale, nu există concurență. Iubirea și compasiunea sunt interzise. Nu există nici măcar cupluri legate afectiv – toată lumea poate să aibă oricând, orice partener sexual dorește. Reproducerea nu se realizează pe cale naturală, ci în ferme unde se fabrică la infinit clone ale acelorași persoane nesimțitoare care au intrat în experiment cândva, la originea minunatei lumi noi. Evident, nu există familie (formată din tată, mamă, frați, surori, bunici). Iubirea familială este considerată cea mai rea emoție, căci este cea mai puternică și, deci, dăunează stabilității. Pentru a combate tentativele de legare a unor relații bazate pe compasiune, copiii sunt „educați” încă de la vârste fragede să se angajeze în relații sexuale libere. Copiii sexualizați de la vârste fragede sunt privați de orice șansă de a înțelege vreodată adevăratul sens al iubirii și al compasiunii. Copiii sunt programați să fie supuși și să accepte să fie captivi ai mușuroiului stabilității prin sistemul de educație. De fapt, sistemul de educație nu este un loc unde copiii să capete informații și să învețe cum să trăiască. Este un loc unde copilul este programat, încă de la vârsta de bebeluș, să se comporte conform planului controlorilor.

Este un truism să spui că cei mai vulnerabili la manipulare sunt copiii. Con-

trolorii minunatei lumi noi utilizează inocența copiilor pentru a alimenta permanent roțile programării mentale prin mașina de golit pe dinăuntru pe care ei o numesc societate. Guvernul utilizează chiar hipnopedie, un tip special de programare care se desfășoară în somn, deci chiar și visele sunt programate și manipulate. În cazurile frecvente în care omul dă semne că ar putea să redevină natural și să iasă din canoanele programării, guvernul utilizează terapia de șoc

este interzisă – narațiunea este modul cel mai simplu în care omul poate învăța, întrucât pune informația într-un context emoțional și cronologic, evocând istoria și anticipând viitorul, prin ideal și visare. Dar fiecare simte lumea și timpul diferit. Istoria este interzisă, căci poate determina omul să își pună întrebări despre ceea ce este și ceea ce poate deveni. Religia este, de asemenea, interzisă, întrucât credința într-o realitate transcendentă, într-o ființă mai înaltă care a creat

calmare și fericire (soma). În Minunata lume nouă nu există război, boala e rară, decesele nu contează. Nici conflict social nu pare să existe. Dar merită? Priviți prețul acestei stabilități și al progresului: iubirea, libertatea, familia, istoria, credința și arta au dispărut. De ce am pus în pagină aparent plicticoasele remarci de mai sus?

Pentru că această distopie nu este la distanță de sute de ani de noi. Este la doi pași de noi. Această distopie este azi, este aici.

pastile de ucis durerea și de antibiotice care nu ne mai vindecă de nimic. Copii nu mai sunt educați în școli, ci sunt programați să ajungă roțile ale mecanismului de supunere și manipulare pe care încă o numim societate. Consumatori. Personaje ale jocurilor online și avataruri ale lumilor digitale.

Educați sexual dela cinci-nouă ani, programați să devină mâine bărbat, poimâine copac, răspoimâine poate pisică. Destinați să fie plante în ghiveciuri cu roțile, care pot

pentru a-l readuce la stare stabilă și... fericită. Emoțiile sunt combustibilul motorului care îl conduce pe om să acționeze pe aripile unui vis sau în virtutea unei credințe, a unei pasiuni, a unui mit ori a încrederii în ceilalți oameni și în viitor.

Emoțiile sunt resorturi individuale, irepetabile, care îl influențează copleșitor pe om. Nicio forță exterioară mundană nu poate fi prea mare emoționalitatea unui om. Tiparele sunt inaplicabile emoțiilor. De aceea, pentru predictibilitate și stabilitate trebuie suprimate. Chiar și supunerea și sclavia sunt generate de emoții, cum ar fi frica sau speranța unui beneficiu ulterior. De aceea, trebuie eliminate prin pastilele de fericire (soma). Emoțiile pot cauza neplăceri, dezordine, instabilitate, libertate și, în consecință, sunt interzise, pentru că ar răpi șansa clonelor fericite de a trăi veșnic tinere și fericite – „happily ever after”... Stabilitatea poate fi atinsă și menținută dacă toată lumea arată și gândește la fel. Exact ca roboții sau ca avatarurile digitale.

De aceea, literatura

lumea după chipul și asemănarea sa, poate naște ideea de libertate. Dacă Dumnezeu este responsabil cu crearea lumii, toți avem vocația de a reveni în dimensiunea Sa, iar asta ne face liberi față de servituțile și automatismele lumii de azi și de aici, adică mundanului. Nu poate exista niciun stăpân al lumii materiale și niciun controlor al cărnii sau al minții de vreme ce există posibilitatea mântuirii și a ascensiunii într-o lume mai bună, unde toți suntem liberi. Dar clonele nu sunt creații ale lui Dumnezeu, ci ale omului care a vrut stabilitatea și fericirea artificială eternă. Toate clonele sunt amalgamate într-o mulțime de ființe fără chip, fără voce și fără suflet, în numele stabilității și al progresului. Ele nu pot concepe și trăi credința. Era să uit – clonele sunt permanent menținute în stare de distracție și de petrecere, pentru a fi împiedicați să vadă și să gândească ceea ce se întâmplă în jurul lor, în fața ochilor lor, la doi pași de urechile lor. De fiecare dată când apare o scânteiere de individualitate sau o întrebare, clonele sunt obligate să înghită o pastilă de

Stabilitatea a devenit nouă doctrină politică. Progresul, noua religie. Ultra-bogații lumii aleargă după nemurire, fie prin tehnici de prelungire a vieții, fie prin tehnologii de auto-clonare, timp în care, cu continente de bani sustrași de la noi, oamenii de rând, își construiesc buncăre atomice care să îi salveze de apocalipsă (regizată chiar de ei înșiși). Rețelele de socializare și platformele de vânzări ne-au transformat în „produse predictive”. Ne cunosc mai bine decât ne știm noi înșine și, de aceea, nu doar că ne consideră previzibili și stabili – ei ne și supun unui permanent proces de (re)modelare, ca pe niște figurine de plastilină.

Și, să nu uit, stăm pe smarphone sau în alt mod în lumi digitale și pe rețele de socializare unde așteptăm cu înfrigurare să vedem câte like-uri am mai primit în ultimele 15 secunde. Am ajuns toți suspecti de boală și de depresii – deci, trebuie să ne îndopăm cu pastile de calmare și de fericire, iar periodic să ne „imunizăm” cu tot felul de seruri experimentale. Nu este nevoie doar de soma – îngurgităm munți de

fi mutate oriunde este nevoie de ei ca decor, căci nu au rădăcini înfipte în pământ. Entități fără chip, fără nume, fără număr, fără viitor. Familia este descurajată, la fel și natalitatea. Tradiția, cultura și credința sunt declasate ca „medievale”. Arta devine un instrument de deconstrucție a omului, de demolare, pentru a fi reconstruit „mai bine”. Națiunea și sentimentul de apartenență sunt dezavuate și blamate. Iar libertatea redevine o excepție, combătută, paradoxal, în numele „libertății” lucrătorilor stupului, aflați sub controlul permanent al viespiei malefice care se declară regină... Totul, în numele stabilității și al progresului... Iată de ce trebuie neapărat, dar neapărat, să asigurați stabilitatea acestei minunate lumi noi pentru cel puțin 30 de ani de acum încolo supunându-vă și înghițind de bună voie soma.

Când nu vom mai avea nimic de pierdut: cu piepturile goale împotriva funcțiilor fiscal-militarizate...

Cezar Adonis
Mihalache

Dar de ce să aibă doar dreptul de a purta arme?!... De ce să nu primească direct competențe militarizate extinse?! Dreptul de a reține contribuabilii, fizic, nu doar „la sursă”(!), de a-i cerceta și ancheta în „parchetele” lor, de a-i judeca, în numele legii totalitare, în „tribunalele” militar-instituționalizate?!... Că dacă tot trecem în regim de dictatură instituțional-militarizată, măcar să o facem ca nimeni alții, nu?!... Dar să punem și o adnotare pentru inspectorii fiscali cu drept de portarmă! Să-și asume și înrolarea și mersul pe front dacă începe vreun război! Ba, dacă e să trimitem „carne de tun” în Ucraina, că așa vrea politicul, măcar să nu trimitem ultima bază de apărare a țării, ostașii, ci peăștia, militarizați la cap (că de acolo se împute oricum totul, nu?!)... Că doar nu o să-i lăsăm doar să-și fluture armele pe motiv de ifose, frustrări și excese patolog-

ice pe lângă bătrânele vânzând pătrunjel în piețe?! Să fie gata să arate că știu și în ce direcție trebuie să țină armele dacă alții, nu noi!, au nevoie de ei...

Și nu, nu este revoltător doar că pădurile țării nu au fost apărate cu arma, dar, iată, banii, da!

Este ilar și felul în care noi acceptăm această batjocorire a ultimelor libertăți și drepturi cetățenești! Pentru că nu banii noștri îi vor apăra cu glonțul pe țevă conțopiiștii numărând cartușe, ci banii sistemului... Banii politicianilor și a clicilor de la guvernare...

Dar noi nu mai avem curajul nici măcar să întrebăm pentru cine și pentru ce toate aceste vandalizări ale normalului pașnic... Pentru ce această punerii pe picior de război contra noastră a instituțiilor țării? Și de ce nu au primit bunăoară arme angajații ocoalelor silvice?

În meseriile și profesiunile lor riscante...

Este însă o militarizare-instituțională decisă, nu din narcisism și trufie de sistem... Sau nu numai... Căci aceia care alergau după „drept de girofar” vor fi aceiași ce vor sta cu patul armei la vedere... De fapt,

data aceasta, a acelora de funcire fiscal-militarizată... Și nu faptul că s-ar fi gândit guvernării la siguranța inspectorilor fiscali a dus la acest proiect de înarmare... Nu „riscul” ca „inspectorii” teacă-fleașcă-fiscală să fie cumva agresați de babe prin piețe a impus o asemenea „urgență”... Pentru că, dacă ar fi vorba de punerea lor în primejdie, în timpul controalelor, atunci ar avea cine să le asigure protecția... Jandarmeria, poliția... Mai degrabă asistăm la o altă viciere a paradigmei... Iar în vreme ce jandarmii or să rămână, poate, doar cu drept de portarmă... nonletale, fiscalul va proteja cu glonțul pe țevă statul corupt... Îl va apăra de toți aceia care nu vor mai avea nimic de pierdut după ce vor fi pierdut mașinile, casele, proprietățile, afacerile, rostul... Totul confiscat de către sistemul de transformare a puținului națiunii în huzurul totalitar al găștilor de sistem, de partid și guvernare

De la Thomas Malthus la șoarecii norvegieni...

Petru
Jipa

Thomas Malthus a fost un economist și demograf englez care a formulat teoria cunoscută sub numele de „teoria populației lui Malthus”. Conform acestei teorii, Malthus a susținut că creșterea populației umane este într-un ritm geometric (1, 2, 4, 8, etc.), în timp ce creșterea resurselor disponibile crește într-un ritm aritmetic (1, 2, 3, 4, etc.). Concluzia sa a fost că, în lipsa intervenției sau a altor factori care să reglementeze creșterea populației, resursele limitate vor duce inevitabil la foamete, sărăcie și alte dificultăți sociale. Deși teoria lui Malthus a fost criticată de-a lungul timpului, inclusiv pentru pesimismul său, ea a influențat semnificativ gândirea economică și demografică. Teoria lui Malthus a adus în discuție importanța planificării familiale și a controlului natalității pentru a preveni astfel de probleme socio-economice. Teoria populației lui Malthus a fost criticată de-a lungul timpului de către diverși teoreticieni, economiști, sociologi și oameni de știință.

Printre criticii teoriei lui Malthus s-au numărat: David Ricardo – economistul

britanic. David Ricardo a criticat teoria lui Malthus, susținând că salariile reale ale muncitorilor nu vor scădea inevitabil din cauza creșterii populației, cum susținea Malthus. Karl Marx – filosoful și economistul. Karl Marx a criticat teoria lui Malthus, argumentând că problemele sociale precum foametea și sărăcia nu sunt rezultatul creșterii populației, ci al organizării sociale și a modului în care resursele sunt distribuite. Ester Boserup – antropolog danez. Ester Boserup a criticat teoria lui Malthus, susținând în cartea sa „Dezvoltare agricolă preistorică” că creșterea populației poate stimula inovația și schimbările sociale, conducând la o creștere a producției de alimente. Corneliu Constantinescu a susținut într-un studiu din 1967 că teoria lui Malthus este depășită și că avem resursele și tehnologia necesară pentru a susține o populație globală mai mare.

Titlul unei cărți mi-a rămas întipărit în minte, avea dreptate Radu Cînamar când a numit o carte „Viitorul cu cap de mort”. Acesta să fie viitorul...? Acum ajung la șoarecii norvegieni cu ajutorul cărora a fost făcută o experiență care s-a numit Univers 25 sau Utopia

Pentru că ei au fost și sunt cu mult mai expuși decât birocrații cu norma de amenzi mergând în inspecții pe teritoriul evaziunii deja decise!... Și nu doar ei! Ci și medicii, asistentele și șoferii de pe ambulanțe! Și pompierii! Și atâția alții, nu?! Pe care am uitat să-i protejăm

se pregătește răspunsul la reacția societății față de genocidul fiscal împotriva contribuabilului de rând... Pentru că vor urma atâtea taxe și impozite siluind de-a dreptul viețuirea și existența noastră că vom ajunge a ieși din nou cu piepturile goale în fața armelor, de

sivi și chiar canibali. Comportamentele agresive și canibalismul au fost observate după ce populația de șoareci a atins un anumit nivel de supra-aglomerare, când resursele erau limitate și spațiul era restrâns.

Aceste comportamente deviate au fost asociate cu stresul generat de supra-aglomerare, lipsa resurselor esențiale și deteriorarea condițiilor de mediu. Ele au dus la schimbări dramatice în dinamica populației și la declinul general al stării de sănătate și bunăstare a șoarecilor implicați în experiment. Experimentul a fost reluat de 25 de ori, iar de fiecare dată rezultatele au fost identice. În anul 1962 John Calhoun publică acest experiment. Se pare că acest experiment a dat idei, iar în multe cazuri omul a fost asimilat cu șoarecele.

Mă duce gândul la o carte scrisă de Agatha Christie, este vorba de „Cursa de șoareci” unde în acel conac al Angliei rurale, regina crimei, înghesuie mai mulți călători excentrici ce rămân înzăpeziți. Scriitorul David Icke, poate, are dreptate când afirmă: „Ceea ce veți vedea aici sunt povești inimaginabile de groază. Permiteți-mi să vă avertizez de la început. Dar dacă vrei

să cunoști cu adevărat mentalitatea care conduce lumea, atunci iată-o. Am cercetat și expus acest lucru de la mijlocul anilor 1990 și am numit multe dintre numele celebre implicate. Aceștia sunt oamenii care controlează instituțiile globale, inițiază farsele „Covid” și „climei”, vaccinul fals și conduc lumea la distopie AI. Privește asta, oricât de greu ar fi, și nu vei avea nicio problemă să înțelegi cum zeci de mii de palestinieni – atât de mulți dintre ei copii – pot fi bombardați până la distrugere. Sau cum războaiele mondiale au putut fi manipulate atât de rece și crud. Pentru acești nebuni, războaiele și măcelul celor nevinovați nu sunt decât ritualuri de sacrificiu uman în masă. Vei da din cap și la ideea că multimiliardarii pot fi „independenți” pentru că sunt atât de bogați. Cine crezi că le permite să fie atât de bogați?...

Cineva le permite să fie atât de bogați, dar ei nu ne mai permit ca noi să trăim. Să fim toți prinși într-o cursă de șoareci...?